

РЕШЕНИЕ

№ 17818

гр. София, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 157 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЗОРНИЦА ИВ. ТОДОРОВА

при участието на секретаря КОЯ Н. КРЪСТЕВА
като разгледа докладваното от ЗОРНИЦА ИВ. ТОДОРОВА Гражданско дело № 20231110137676 по описа за 2023 година

Предявен е от ищеца **С. Т. Г.**, ЕГН *****, с адрес: гр. София, ***** 8, отрицателен установителен иск с правно основание **чл. 439 ГПК**, срещу ответника **„Топлофикация София“ ЕАД**, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, за признаване за установено, че ищецът **С. Т. Г.** не дължи на ответника **„Топлофикация София“ ЕАД** чрез принудително изпълнение, поради погасяването им по давност, следните суми: 1106,52 лв. – главница за доставена топлинна енергия за периода от 01.05.2013 г. до 30.04.2014 г. и 73,64 лв. – мораторна лихва за забава за периода от 30.06.2013 г. до 27.11.2014 г., за които суми е издаден изпълнителен лист от 24.03.2015 г. по ч.гр.д. № 68544/2014 г. по описа на СРС, 64 с-в, въз основа на който е образувано изп.дело № 20178630405277 по описа на ЧСИ Сия Халаджова, рег. № 863.

Ищецът **С. Т. Г.** извежда съдебно предявените субективни права при твърденията, че въз основа на изпълнителен лист от 24.03.2015 г. по ч.гр.д. № 68544/2014 г. по описа на СРС, 64 състав, издаден в полза на ответното дружество, срещу ищеца е било образувано изпълнително дело 20178630405277 по описа на ЧСИ Сия Халаджова, рег. № 863 за събиране на сумите 1106,52 лв. – главница за доставена топлинна енергия за периода от 01.05.2013 г. до 30.04.2014 г. и 73,64 лв. – мораторна лихва за забава за периода от 30.06.2013 г. до 27.11.2014 г. Твърди, че на 20.02.2018 г. е издадено съобщение за образуване на изпълнително дело, а на 29.03.2018 г. е наложена възбрана върху имот на ищеца, поради което счита, че в продължение на три години от влизане в сила на заповедта за изпълнение – от 22.12.2014 г. вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия, следователно делото е било перемирано на 29.03.2020 г. Поддържа, че търсените от ответното дружество вземания са погасени по давност на 29.03.2023 г., когато са изтекли 5 години, считано от датата на перемпцията. Поради изложените съображения моли искът да бъде уважен и претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника **„Топлофикация София“ ЕАД**, с който оспорва иска при възражения, че на

20.12.2017 г. е било образувано изпълнително дело 20178630405277 по описа на ЧСИ Сия Халаджова, рег. № 863 въз основа на молба, с която са поискани конкретни изпълнителни действия, поради което в този момент за първи път е била прекъсната давността. След образуването на изпълнителното дело периодично са били извършвани изпълнителни действия и са подавани молби за действия, които са прекъсвали давността. Сочи, че изпълнителното дело било прекратено през м. 12.2021 г., след което въз основа на молба от 04.02.2022 г. било образувано ново изпълнително дело № 20228580400303 по описа на ЧСИ Уляна Димоларова, рег. № 858, по което дело на 21.10.2022 г. е наложена възбрана на собствен на длъжника имот. Поддържа също така, че по време на извънредното положение давността за вземането е била спряна. Поради изложеното моли за отхвърляне на предявения иск.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, а това се установява и от приложения по делото препис на изп. дело № 20178630405277 по описа на ЧСИ Сия Халаджова, че в полза на ответника „Топлофикация София“ ЕАД срещу ищеца С. Т. Г. е издаден изпълнителен лист от 24.03.2015 г. по ч. гр. д. № 68544/2014 г. по описа на СРС, 64 състав, издаден въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение, както и че срещу ищеца е било образувано дело изпълнително дело № 20178630405277 по описа на ЧСИ Сия Халаджова, рег. № 863 за събиране на сумите 1106,52 лв. – главница за доставена топлинна енергия за периода от 01.05.2013 г. до 30.04.2014 г. и 73,64 лв. – мораторна лихва за забава за периода от 30.06.2013 г. до 27.11.2014 г. и 325 лв. разноски по делото.

На 20.12.2017 г. ответникът е подал молба за образуване на изпълнително дело за принудително събиране на сумите по издадения изпълнителен лист, въз основа на която е образувано изп. дело 20178630405277 по описа на ЧСИ Сия Халаджова. С процесната молба вискателят е възложил на ЧСИ правата по чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ без да е посочил изпълнителен способ.

На 20.02.2018 г. е изпратено запорно съобщение до работодателя на ищеца – „АК Мениджмънт“ ЕООД за налагане на запор върху трудовото възнаграждение, връчено на 13.03.2018 г.

Съдебният изпълнител е наложил възбрана върху недвижим имот, собственост на длъжника, вписана в Служба по вписвания гр. София на 04.04.2018 г.

На 28.01.2019 г. вискателят е подал молба по изпълнителното дело с искане за извършване на действия по принудително изпълнение, чрез налагане на запор върху банкови сметки на длъжника и на трудовото му възнаграждение.

С постановление на съдебния изпълнител от дата 03.12.2021 г. изп. дело 20178630405277 е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, поради това, че вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години.

Видно от приложения препис на изп. дело № 20228580400303 по описа на ЧСИ Уляна Димоларова, на 04.04.2022 г. вискателят – ответник е подала нова молба за образуване на изпълнително дело срещу длъжника-ищец за принудително събиране на вземането по процесния изпълнителен лист. С молбата вискателят е възложил действията по чл. 18 ЗЧСИ на съдебния изпълнител и е посочил конкретен изпълнителен способ – налагане на запор върху банкови сметки на длъжника, върху трудовото му възнаграждение, както и чрез извършване на опис и оценка на движими вещи, находящи се на адреса на длъжника.

С постановление за налагане на възбрана съдебният изпълнител е наложил възбрана върху недвижим имот на длъжника, която е вписана в Служба по вписванията на 14.11.2022 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Съдът намира предявеният иск за допустим, доколкото се основава на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене, респективно след влизане в сила на заповедта за изпълнение.

За да извърши преценка дали едно вземане е погасено по давност и съобразно конкретиката на казуса, най-напред съдът следва да извърши преценка относно продължителността на давностния срок. По отношение на срока на давността съдът изхожда от нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, съгласно която ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. Заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, но при оспорването от длъжника чрез възражение по реда на чл. 414 ГПК проверката дали вземането съществува се извършва в общия исков процес. По силата на чл. 416 ГПК, когато възражение не е било подадено в срок, какъвто е и разглежданият случай, заповедта за изпълнение влиза в сила. Не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със сила на пресъдено нещо, но следва да се съобрази обстоятелството, че ако длъжникът не възрази в рамките на установения в нормата на чл. 414, ал. 2 ГПК преклузивен срок, заповедта за изпълнение влиза в сила, като се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията по иска с правно основание чл. 424 ГПК – при новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства. В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика на ВКС – напр. Определение № 480/9.07.2013 г., постановено по ч. гр. д. № 2566/2013 г. по описа на ВКС, IV ГО. Извън иска по чл. 424 ГПК длъжникът не може да се ползва от друга форма на искова защита, с която да оспорва самото вземане. Следователно с изтичането на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта за изпълнение се получава крайният ефект именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането. Съгласно т. 14 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. по описа на ОСГТК, ВКС, новият ГПК урежда заповедното производство като част от изпълнителния процес и поради това заявлението за издаване на заповед за изпълнение не прекъсва давността. Тя се прекъсва с предявяването на иска за съществуване на вземането, но съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК предявяването на този иск има обратно действие, ако е бил спазен срокът по чл. 415, ал. 4 ГПК. Ако иск не е предявен или ако е предявен след изтичането на срока по чл. 415, ал. 4 ГПК, давността не се счита прекъсната със заявлението. Неподаването на възражение от страна на длъжника създава презумпция, че вземането е безспорно, поради което заповедта за изпълнение влиза в сила и въз основа на нея се издава изпълнителен лист съгласно разпоредбата на чл. 416 ГПК. По изложените съображения съдът намира, че нормата на чл. 117, ал. 2 ГПК следва да намери приложение и по отношение на вземане, за което е налице постановена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, влязла в сила поради неподаването на възражение от страна на длъжника в преклузивния срок по чл. 414, ал. 2 ГПК.

Съгласно чл. 116, б. „в“ ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Изпълнителният процес не може да съществува сам по себе си, а съществува само доколкото чрез него се осъществяват един или повече изпълнителни способности. Прекъсва давността предприемането, на което и да е изпълнително действия в рамките на определения изпълнителен способ – насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, насрочване на извършване на продан и др. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело (когато молбата не съдържа искане за прилагане на конкретни изпълнителни действия), изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имуществото на длъжника, извършването на справки. Така за първи път погасителната давност е била прекъсната с подаването на молба за образуване на изпълнително дело № 20178630405277 по описа на ЧСИ Сия Халаджова на 20.12.2017 г., доколкото в нея на съдебния изпълнител изрично са възложени правата по чл. 18, ал.1 от ЗЧСИ. От тази дата е започнала да тече нова давност, която обаче е била прекъсната на 20.02.2018 г. с налагането на заповест върху трудовото възнаграждение на длъжника, на 04.04.2018 г. с налагане на възбрана върху недвижим имот на длъжника и на 28.01.2019 г. с искането на вискателя за

предприемане на изпълнителни действия. Въпреки молбата на вискателя изпълнителното дело е било прекратено на основание чл. 433, ал.1 т.8 ГПК с постановление от дата 03.12.2021 г., поради което следва да се приеме, че последното изпълнително действие, извършено в рамките на това изпълнително действие е извършено на 04.04.2018 г., чрез налагане на възбрана върху имот на длъжника, с което действие е прекъсната петгодишната давност за вземането и след това е започнала да тече нова давност. Давността е текла до 04.02.2022 г., когато вискателят е подал молба за образуване на ново изпълнително дело за принудително събиране на вземането, и въз основа на която е образувано изп. дело № 20228580400303 по описа на ЧСИ Уляна Димоларова. Молбата за образуване на новото изпълнително дело е прекъснала давността за вземането, тъй като вискателят изрично е посочил изпълнителен способ, чрез конкретни изпълнителни действия, които съдебният изпълнител да извърши. След това давността за вземането е отново прекъсната на 14.11.2022 г. с налагането на възбрана върху недвижим имот на длъжника.

С оглед на всичко изложено може да се обоснове извод, че след като давността за вземането е започнала да тече от момента на влизане в сила на заповедта за изпълнение на парично задължение – на 22.12.2014г., същата е многократно прекъсвана чрез молбите за образуване на изпълнително дело и конкретните изпълнителни действия, предприети в рамките на двете изпълнителни дела, което прекъсване е било всякога в период по-кратък от 5 години, и давността за вземането към момента на приключване на съдебното дирене все още не е изтекла.

Поради изложеното съдът следва да отхвърли предявените искове като неоснователни.

Предвид изхода на делото на ищеца разноски не се дължат, а на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсулско възнаграждение в размер на 100 лева, определени от съда на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащане на правната помощ, при съобразяване материалния интерес и фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от ищеца **С. Т. Г.**, ЕГН *****, с адрес: гр. София, ***** 8, отрицателен установителен иск с правно основание **чл. 439 ГПК** срещу ответника „**Топлофикация София**“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, за признаване за установено, че ищецът **С. Т. Г.** не дължи на ответника „Топлофикация София“ ЕАД чрез принудително изпълнение, поради погасяването им по давност, следните суми: 1106,52 лв. – главница за доставена топлинна енергия за периода от 01.05.2013 г. до 30.04.2014 г. и 73,64 лв. – мораторна лихва за забава за периода от 30.06.2013 г. до 27.11.2014 г., за които суми е издаден изпълнителен лист от 24.03.2015 г. по ч.гр.д. № 68544/2014 г. по описа на СРС, 64 с-в, въз основа на който е образувано изп.дело № 20178630405277 по описа на ЧСИ Сия Халаджова, рег. № 863.

ОСЪЖДА **С. Т. Г.**, ЕГН *****, с адрес: гр. София, ***** 8 **ДА ЗАПЛАТИ** на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, на основание **чл. 78, ал. 3 ГПК** сумата **100 лв.** – разноски в производството за юрисконсулско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____